Nyirán Ferenc

Levelek Junilkának

(Első levél)

PRÓZA - LXVI. évfolyam, 7. szám, 2022. február 18.

Kedvem támadt elénekelni a *Long Tall Sally* című nótát Paul McCartney hangján, úgyis ő a maga kedvence a négy liverpooli közül. De csaknem két évnek kellett eltelnie, mire – a munkakapcsolaton túli szigorúan szakmai párbeszédeken – szóba mertem elegyedni magával. Kellett ehhez az is, hogy egy közösségi oldalon elcsípjem néhány velem kapcsolatos incselkedő mondatát, amit barátnőjével, közös ismerősünkkel osztott meg. Így szereztem tudomást az egyetemi tanulmányairól, hogy bukott a gyakszin a tanári képesítés, de végül csak meglett az a bölcsészdiploma a második nyelvvizsgát követően, meg a PhD is.

Aztán eljött a pillanat, amikor tegeződni kezdtünk. Látja, most mégis magázom, ez valahogy jobban illik hozzánk. Maga gyakran élt a tegezés és a magázás váltakozó módszerével. Ha kényes, bizalmas téma vetődött fel közöttünk, magázódásra váltott.

Nem tudtam mire vélni, hogy munka után megkeresett a közösségi oldalon, sőt olykor munkaidőben is, ha az engedélyezett rövid szünetekben felnéztem ama oldalra, ahol időközben ismerősök lettünk. „Úgyis levadászlak, ha meglátlak itt!”, írta egyszer, amikor nem volt forgalma a jegypénztárban. Feldobtak ezek a pár perces üzenetváltások, utánuk mindig újult erővel vetettem be magam az analitikus könyvelés frontján a harmadik emeleti irodában, míg maga a földszinti kuckójában bérletezett.